

Kommunerne opkræve Skatten for Staten, er det nemlig meget uheldigt, om der yderligere skulde gøres dem Ulejlighed og Bekostning ved Fogedprocedure og andre retslige Skridt, hvilket undgaas ved den nu foreslaaede Ordning.

Til § 43.

Der er i den nugældende Lov givet Adgang til at paalægge Bøder i Tilfælde, hvor en Person, der flytter fra den Kommune, i hvilken han er ansat til Skat, forsømmer rettidig Betaling af Skatten.

Da det imidlertid har været Tvivl underkastet, hvilket Retsmiddel (Udpantning eller Afsoning) der kan bringes til Anvendelse, saafremt Bøden ikke bliver erlagt, har man nu foreslaaet, at Bøden i Mangel af Betaling skal kunne forlanges afsonet af den paagældende, idet det derved vil kunne opnaas, at Politiets Bistand kan fordres ved Restantens Eftersøgning, hvilket vil være af Betydning for Kommunalbestyrelserne, som paa denne Maade kunne erholde Oplysning om vedkommendes Bopæl i den fremmede Kommune — en Oplysning, som stedse fra Fogdens Side forlanges, forinden han indlader sig paa at skride til Udpantning for Skatten.

Til § 44.

I Følge § 41 i den nugældende Lov fortaber den, der forsømmer at gøre Selvangivelse af sin Indkomst, Retten til at gøre Indsigelse mod Ansættelsen af Indkomsten, medmindre Ansættelsen overskrider hans virkelige Indkomst med mere end 25 pCt., hvorhos han, saafremt Forskellen er større end 25 pCt., skal betale Skat af den virkelige Indkomst med Tillæg af 15 pCt.

Da det maa anses for urimeligt, at der i hernævnte Henseender gælder forskellige Regler med Hensyn til Indkomsten og

Formuen, har man foreslaaet, at der skal indtræde lignende Virkninger overfor dem, der undlade at gøre Selvangivelse af Formuen.

Til §§ 45—47.

De nugældende Regler angaaende Ansvar for den, der afgiver urigtige Oplysninger om sin Indkomst eller sin Formue eller om andre Forhold, der kunne have Indflydelse paa Beregningen af Indkomstskatten eller Formueskatten, lide dels af den Mangel, at de ikke give udtrykkelig Hjemmel til at ikende Bøde, hvor den paagældende ikke er naaet til at besvige Statskassen for Skat, eller hvor der kun foreligger alvorlig Forsømmelse, ikke egentlig Svig — hvad der vel utvivlsomt falder ind under Lovens Mening; men nu i Lovforslaget er yderligere tydeliggjort —, dels af den Mangel, at der ikke haves Hjemmel til at forlange Efterbetaling af den for lidet erlagte Skat, hvilket viser sig særlig uheldigt i Tilfælde, hvor de subjektive Betingelser for Ikendelse af Bødestraf ikke ere til Stede.

I det her forelagte Forslag ere Bestemmelserne da blevne redigerede saaledes, at disse Mangler afhjælpes, og med Hensyn til Dødsboer, under hvis Behandling det opdages, at afdøde har betalt for lidt i Skat, er der derhos yderligere foreslaaet Bestemmelser gaaende ud paa at modvirke, at Statens eventuelle Erstatningskrav gøres illusorisk ved, at Boet sluttet, forinden der er tilvejebragt saadanne Oplysninger, at det kan afgøres, om der paa hviler Boet eller Arvingerne noget Erstatningsansvar.

De her foreslaaede Bestemmelser ere i Overensstemmelse med de for de tilsvarende Forhold i den københavnske Skatte-lovgivning gældende Regler (se §§ 28—30 i Lov Nr. 110 af 18. April 1910 om Indkomstskat til Københavns Kommune).